

Respect pentru oameni și cărți

Monahii mileniului III 8

„Acum e vremea marii răbdări”

Monahii mileniului III 14

Dialogul părintelui Serafim cu credincioșii după Sfânta Liturghie

Monahi și monahii de secol XX 22

Starețul Simon Arvanitis și dragostea necondiționată de semenii

Monahii mileniului III 32

Părintele Ilarion Dan, duhovnicul de la Mănăstirea Crucea

Monahi și monahii de secol XX 44

Starețul Nazarie

Mănăstirea și lumea

Duhul Culturii 52

Perspective asupra morții

Carte de suflet 55

Un catehism pentru o inimă tânără

Carte de suflet 57

Strategiile confruntării cu vrăjmașul cel nevăzut

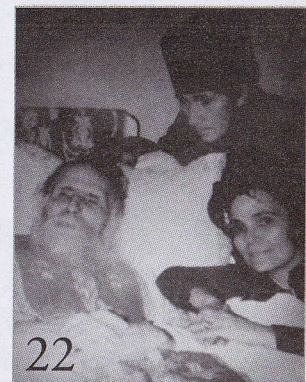
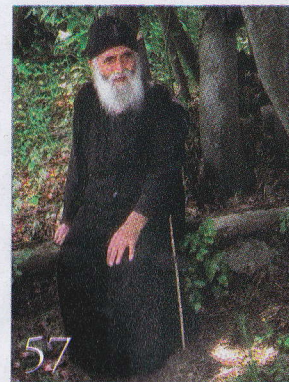
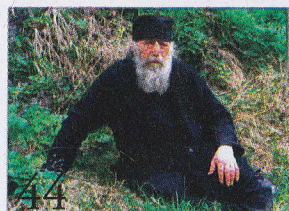
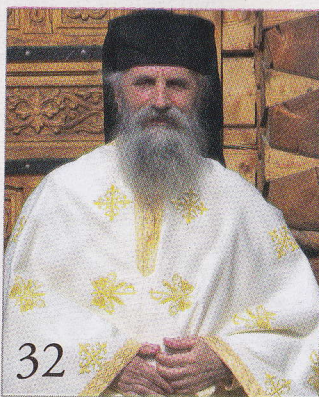
Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală 60

Dragi cititori,
Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilități sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

„ACUM E VREMEA MARII RĂBDĂRI”

Cuvântul ținut de părintele Serafim Baradell (ucenic al părintelui Sofronie Saharov și egumen al Schitului Sfântul Vladimir din Mănăstirea Valaam din Rusia), la întâlnirea frățească de la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, Douma, Liban, mai 2017

Mai întâi aș vrea să mă iertați, pentru că sunt un om cu puține cuvinte. Știu că monahul nu trebuie să știe decât trei cuvinte: Am greșit, Doamne, iartă-mă; Binecuvintează, părinte și roagă-te pentru mine; Slavă Ție, Doamne, în toate și pentru toate. Dar pentru dragostea voastră și pentru sfânta ascultare voi încerca, atât cât e cu putință, să descopăr în fața fraților voastre inima mea și chintesența a ceea ce am primit în cei 35 de ani de viață monahală de la Sfinții Părinți pe care Domnul mi-a dat să-i întâlnesc în calea mea.

Îmi amintesc de prima zi când am sosit la mănăstirea părintelui Sofronie și am fost

primit de el în obște în septembrie 1983. Aveam atunci 21 de ani; m-am apropiat de părintele Sofronie și l-am întrebat: „Cu ce ar trebui să încep?” Părintele a închis ochii și fața lui a căpătat o expresie de mare suferință și mi-a spus: „Copilul meu, trebuie să începi cu lacrimile.” Am înțeles atunci că începutul și sfârșitul,

Alfa și Omega vieții noastre în Hristos este pocăința. Pot spune că vreme de 35 de ani din viața mea cânt cântecul lacrimilor; refrenul vieții mele, al sărmanei mele vieți, este Canonul cel mare al Sfântului Andrei Criteanul: „Miluiește-mă, Dumnezeu-le, miluiește-mă!”

Când harul Domnului atinge inima omului îi dă harul

Părintele Serafim Baradell

¹ Arhimandritul Sofronie, din naștere numit Serghei Simionovici Saharov, născut pe 23 septembrie 1896, la Moscova, în Rusia și trecut la cele veșnice la 11 iulie 1993, la Tolleshunt Knights, în apropiere de Maldon, în districtul Essex din Anglia, a fost călugăr și teolog ortodox. A fost ucenicul și biograful Sfântului Siluan din Muntele Athos, ale cărui învățături le-a făcut cunoscute și le-a răspândit. A întemeiat în 1959, în Anglia, Mănăstirea obștii Sfântului Ioan Botezătorul, o comunitate monahală ortodoxă pentru bărbați și femei.

² Mănăstirea Valaam sau Mănăstirea Valamo este o mănăstire ortodoxă rusă aflată pe Insula Valaam, în Arhipelagul Valaam, în nordul îndepărtat al Lacului Ladoga din Carelia (N-V Rusiei). Insula este despărțită de continent de ghețuri timp de nouă luni pe an.

pocăinței lui Adam. Această pocăință începe prin propria noastră pocăință, pocăința noastră personală când în fața noastră se deschide prăpastia adâncului căderii noastre, a păcatelor noastre și omul începe să se pocăiască în fața cerului și a pământului, pentru că se simte într-adevăr ca Adam izgonit din rai, ca Adam căzut. Această pocăință durează ani în șir, zeci de ani și încetul cu încetul, prin harul pocăinței, prin harul ascultării în duhul lui Dumnezeu, al părinților noștri în Hristos și al tuturor fraților și surorilor în Hristos, inima omului începe să se lărgască și devine în stare să îmbrățișeze și să cuprindă întreaga lume. Toate suferințele, toate bolile, toate lacrimile, toate supărările,

necazurile de pe pământ sunt cuprinse, și în acest fel pocăința noastră personală înaintea Domnului ne conduce la pocăința universală, adică ne conduce la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, Sfânta Euharistie în toate și pentru toate.

Și când, în acest fel, timp de zeci de ani, omul merge cu credință și răbdare în deșertul părăsirii de Dumnezeu, când și-a zdrobit inima în ascultare, când și-a omorât egoismul slujind cu smerenie fraților, inima acestui om devine ca un burete care poate să adune toate suferințele pământului. Această inimă devine un izvor de lacrimi pentru a plămădi pâinea euharistică, pâinea Sfintei Liturghii oferită pe altarul dragostei lui Dumnezeu.

La Valaam a venit primăvara

Părintele Sofronie

Din nefericire, mulți necredincioși îi învinuiesc pe creștini de masochism și de cult pentru suferință, dar nu este așa. Însuși Dumnezeu, în Sfatul Său cel mai înainte de veci, al Sfintei Treimi, a ales calea jertfei, a dragostei jertfelnice, a dragostei pentru jertfă care a creat lumea. Această iubire pentru jertfă, respectiv calea Crucii, Domnul a ales-o din nou pentru a mântui lumea și pe omul căzut.

„Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară și să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16) Tatăl Îl dă pe Fiul Său ca jertfă, Fiul devine jertfă vie în Tatăl și Duhul Sfânt acoperă cu dragostea și cu împreună-pățimirea Sa jertfa dragostei pe Cruce.

Aceasta este calea pe care ne-a descoperit-o în Evanghelie Hristos și aceasta este calea pe care au mers toți părinții noștri și maicile de la început, calea pocăinței, calea lacrimilor și calea smereniei. Calea ascultării până la moarte pe care au mers toți sfinții și pe care ei au intrat în Împărăția slavei lui Dumnezeu.

*Din dragoste pentru
Hristos primim să fim
răstigniți în fiecare zi
cu El*

Pentru noi, creștinii ortodocși, și cu atât mai mult pentru noi, monahii, nu există altă cale. Primim să fim învinși, să fim omorâți pentru dragostea lui Hristos în această lume. Din dragoste pentru Hristos primim să fim răstigniți în fiecare zi cu El, pentru că ne aducem aminte mereu și trăim cu aceste cuvinte ale lui Hristos: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33)

Așa cum spunea părintele Sofronie, deplinătatea kenozei precede deplinătatea desăvârșirii. Golgota duce... Ghetsimani și Golgota duc la înviere, și trecând prin moarte ne este îngăduită intrarea în viața adevărată, trecând prin întuneric și prin noaptea din Ghetsimani și prin Golgota, contemplăm lumina cea negrăită a Împărăției lui Dumnezeu.

Dacă grăunțele nu moare căzând în pământ, el rămâne singur, și dacă moare va aduce multe roade.

Aceasta este calea lui Hristos, aceasta este calea Maicii Domnului, cea Preacurată, aceasta este calea Sfântului Ioan Botezătorul, prietenul lui Hristos, aceasta este calea tuturor sfinților. Și știm de la Apostol că Hristos, ieri și astăzi și în vecii vecilor, același este, El nu Se schimbă.

Bineînțeles, în vremea noastră cu semnele vădite ale Apocalipsei, ale apostaziei omenirii, multe lucruri nu ne mai sunt la îndemână în viața ascetică. Nici postul adevărat, nici adevăratele privegheri, ne rămâne un singur lucru: dragostea fierbinte pentru Dumnezeu, pentru Hristos, pentru Cer și dragostea și mila, mângâierea pentru orice om și pentru orice ființă.

Cum s-a spus la *Apocalipsă*, în vremea noastră trebuie să păstrăm credința și răbdarea sfinților. I-am spus părintelui Sofronie, m-am plâns lui: „Părinte stareț Sofronie, în timpul nostru noi nu facem nimic, nu avem nici post, nici privegheri, nici rugăciuni, nici o lucrare ascetică.” Și el mi-a răspuns: „Părinte Serafim, singurul fapt de a rămâne aici, în acest loc, în mănăstire, de a păstra credința și de a încerca să nu păcătuim este de ajuns pentru mântuire.” Părintele Sofronie îndrăgea mult... el repeta acest cuvânt al părinților de odinioară: „Călugării vremurilor de pe urmă nu vor avea nici o virtute ascetică, dar li se vor trimite asemenea necazuri,

încât cei care vor păstra credința și cei care vor răbda aceste necazuri vor fi mai mari decât noi în împărăția cerurilor.”

Deci, iubii mei frați și surori, acum e vremea marii răbdări. Și când în calea sa spre mântuire călugărul îndură tot felul de ispite, el este ispitit mai întâi de condiția lui căzută, de propriile sale patimi, apoi este ispitit de trupul său prin boli, apoi este ispitit de diavoli care îl atacă, și în trupul său, și în duhul său, chiar în mintea sa. Apoi este ispitit de frați, chiar de frații cei mai apropiați, de prigoniri de tot felul și în ultimul rând cea mai dureroasă și mai aspră dintre ispite este părăsirea de Dumnezeu.

Părintele Sofronie spunea că există momente în viața călugărului când aceste cinci trepte ale ispitirii se unesc, și în acele momente inima omului, a călugărului, coboară cu adevărat în adâncimile iadului. Știm că cel care a coborât în adâncimile iadului, cu harul lui Dumnezeu învie și urcă la ceruri.

Și iată, aceasta este bucuria noastră, așteptarea noastră și nădejdea noastră. Aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie. Amin.

Călugărul care trăiește în Hristos trebuie să fie un om al bucuriei

De fapt, creștinul, și cu atât mai mult călugărul care trăiește în Hristos, care îl cunoaște pe Hristos în Duhul Sfânt, trebuie să fie un om al bucuriei. Despre ce bucurie este vorba? Acolo unde domnește păcatul, stăpânește moartea și domnește tristețea păcatului. Și acolo unde înțetează păcatul, încă din această lume stăpânește viața veșnică și strălucește deja lumina Împărăției în întunericul acestei

lumi. Și omul poartă în inima sa această lumină blândă și mângâietoare a dragostei lui Hristos, această lumină veselă. Veselă, dar totodată mângâietoare și tristă. Tristă pentru întristarea Dumnezeului nostru, întristarea împreună-pățimirii.

Omul care poartă în el această lumină delicată și blândă și veselă luminează prin harul lui Hristos propria sa cale. El răspândește și asupra tuturor celor din jurul său această lumină, această bucurie, această mângâiere a dragostei lui Hristos.

Cum spunea Părintele Serafim de Sarov: „Dobândește pacea și mii de oameni în jurul tău se vor mântui.”

În loc de încheiere: Ne aflăm acum în cele zece zile care despart Înălțarea de Cincizecime, de plecarea lui Hristos la Cer, la Tatăl, pentru a trimite, așa cum a făgăduit, peste Apostoli, peste Biserică, peste toți oamenii și peste toată făptura darul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt mângâietor, Duhul vieții, Duhul Adevărului, Duhul dragostei, Duhul milostivirii, Duhul blândeții. Cel care ne îndrumă în tot adevărul, iar deplinătatea adevărului, cred, poate fi exprimată prin aceste cuvinte ale Sfântului Siluan: „Cu cât este mai mare dragostea, cu atât sunt mai mari suferințele omului, cu cât este mai mare dragostea, cu atât este mai deplină cunoașterea, cu cât este mai aprinsă dragostea, cu atât mai înflăcărată este rugăciunea, cu cât este mai desăvârșită dragostea, cu atât mai sfântă este viața.”

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Tu Care Te-ai născut din Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, Tu Care ai suferit pentru noi, Tu Care ai înviat, Tu Care Te-ai suit la Cer și ai așezat de-a dreapta Tatălui trupul nostru îndumnezeit, trimite asupra noastră darul Sfântului Tău Duh pentru ca El să ne povățuiască la tot adevărul, pentru

Mănăstirea Valaam la sfârșitul secolului al XIX-lea

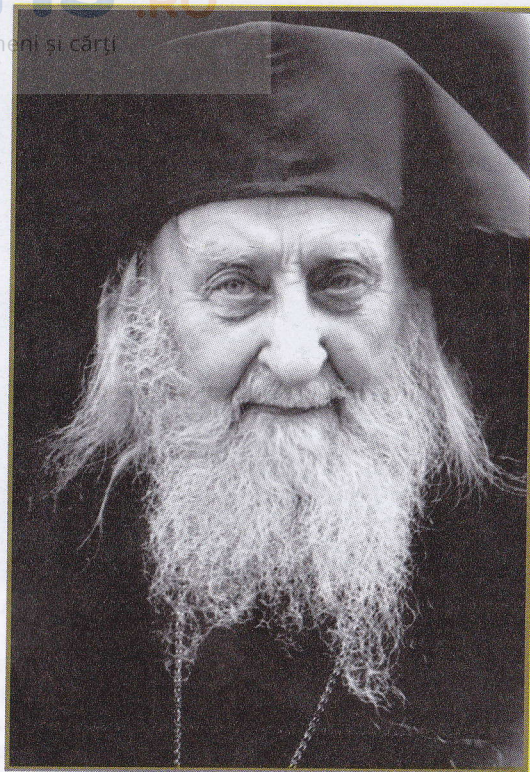

Sfântul Siluan Athonitul

ca El să înfierbânte inimile noastre cu dragostea Ta cea dumnezeiască și cu mila Ta dumnezeiască, cu bunătatea Ta pentru orice om și pentru orice făptură în suferință, ca împreună cu Maica Ta Preacurată, Apostolii Tăi și toți Sfinții să putem să-Ți dăruim slujirea vie a întregii noastre vieți, în toate și pentru toate, în această lume și în cea care va veni. Amin.

Pr. Touma Bitar (duhovnicul mănăstirii Douma): Mulțumim, mulțumim mult. Părintele Serafim vorbește ca și cum ar recita un poem. El vorbește și în același timp scrie. Ceea ce spune, într-adevăr, n-o spune doar ca o învățătură, ci mai degrabă cu scopul de a descrie ceea ce a învățat, a trăit și a practicat de-a lungul acestor 35 de ani pe care i-a menționat.

Mulțumim pentru cuvântul dumneavoastră. Mulțumim tuturor. Dumnezeu să vă binecuvinteze!

DIALOGUL PĂRINTELUI SERAFIM CU CREDINCIOȘII DUPĂ SFÂNTA LITURGHIE – 27 MAI 2017

(Traducere din limba arabă, prin grija redacției, a dialogului care a avut loc între părintele Serafim și creștinii credincioși, cu participarea maicii Mariam Zakka)

Întrebare: Care este trăsătura distinctivă a părintelui Sofronie și cum a atins el o asemenea înălțime duhovnicească?

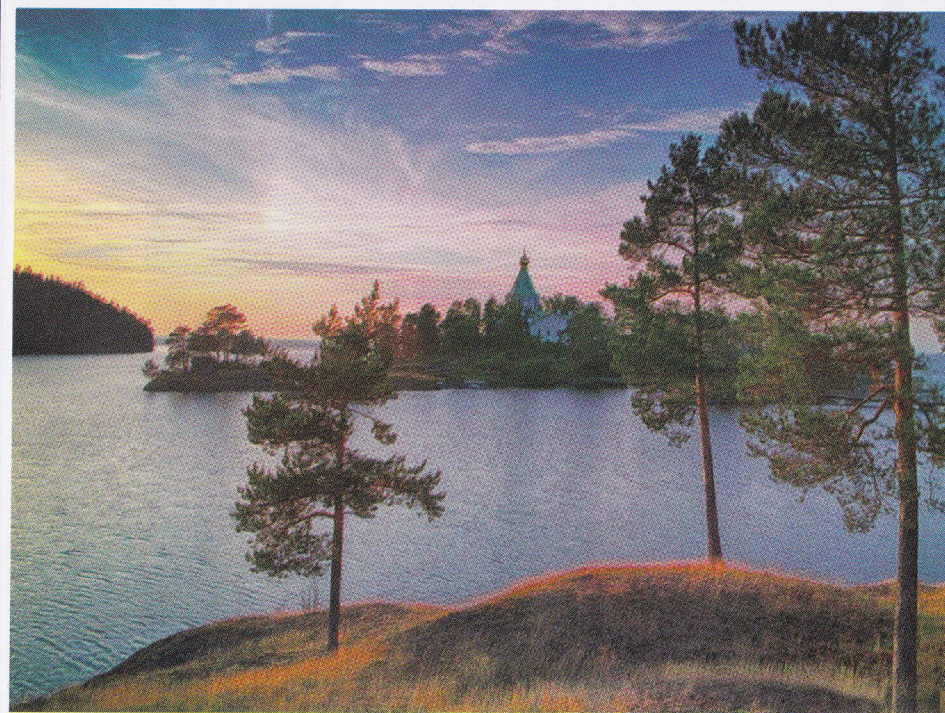
Părintele Serafim: Este un dar al lui Dumnezeu, dar este și rodul propriilor sale nevoițe; Dumnezeu i-a dat darul pocăinței. El a trăit mulți ani, ceea ce i-a îngăduit să-și îndeplinească misiunea.

Întrebare: Cum era urcușul său duhovnicesc? Era dureros?

Părintele Serafim: Da, desigur. Nu poate fi altfel. Omul crește în duh prin suferință.

Întrebare: Cum se poate bucura omul cu bucuria lui Hristos, avându-și propria sa durere și fiind părtaș și la suferințele lumii?

Părintele Serafim: Mai întâi, noi acceptăm această suferință – aceea a Crucii, din dragoste pentru Hristos. Și bucuria

Valaam - Athosul nordului

ne unește prin supunerea noastră cu Crucea lui Hristos. Noi cântăm „Prin Cruce bucurie a venit la toată lumea.” Purtându-ne crucea sau propriile noastre cruci, bucuria vine în viața noastră... Bucuria adevărată și nu bucuriile lumii.

Întrebare: Părintele Sofronie v-a vorbit despre sfârșitul lumii?

Părintele Serafim: Părintelui Sofronie nu-i plăcea să vorbească despre acest subiect. Singurul lucru pe care l-a spus acum 25 sau 30 de ani cu privire la acest sfârșit a fost că noi nu știm cu siguranță când va avea loc. Dar știm un singur lucru, că timpurile din urmă au sosit. El mi-a spus odată: „Eu nu voi trăi până în anii 2000, dar tu vei trăi și vei vedea că

ceea ce se va întâmpla va fi foarte greu, în mod deosebit pentru creștini.” Și suntem în 2017.

Întrebare: Asta auzim în fiecare zi.

Părintele Serafim: Și asta trăim în fiecare zi, de asemenea... Vedem în viața noastră personală cât de greu a devenit să ne rugăm și să slujim Sfânta Liturghie...

*Trăim timpul
martiriului*

Maica Mariam: Părinte, ați auzit de copiii martirizați în Egipt acum două zile?

Părintele Serafim: Cineva mi-a spus despre asta.